

עפ"ג 32560/10/14 - מדינת ישראל נגד יגאל בלס

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

עפ"ג 32560-10-14 מדינת ישראל נ' בלס

בפני כב' הנשיאה דבורה ברלינר, אב"ד
כב' השופט ג'ורג' קרא, ס"נ
כב' השופטת אסתר נחליאל-חיאט
מדינת ישראל
נגד
יגאל בלס
המערכת:
משיבה:

פסק דין

1. שוב בפנינו אירוע פלילי שבו מיוחסות לנאשם (המשיב שבפנינו להלן: "**המשיב**") תקיפה הגורמת חבלה ממש וכן חבלה במזיד ברכב, כל זאת על רקע של שימוש בדרך.

העובדות המפורטות בכתב האישום הן כדלקמן:

בתאריך 6.9.13, בתל אביב, ביקש המשיב להחנות את רכבו במקום חניה אשר עמד להתפנות. המתלונן בתיק זה ניסה להחנות את רכבו באותו מקום עצמו, לאחר שהמתין לפינויו של מקום החניה על-ידי הרכב שחנה שם עובר להגעתו. כאשר ראה המשיב את המתלונן מחנה את רכבו במקום החניה, יצא מרכבו, התכופף לעבר חלון הנהג ותקף את המתלונן בעודו יושב ברכבו בכך שהיכה בפניו בידיו. כתוצאה מכך נחבל המתלונן בפניו באופן שנגרם לו כאב ראש ותזוזה של שיניים.

בכתב האישום המקורי נטען כי המשיב גרם גם נזק לרכב, שעל כן כאמור יוחסה לו חבלה במזיד ברכב. בעקבות הסדר טיעון שמכוחו תוקן כתב האישום, נמחקה הוראת חיקוק זו מכתב האישום ונמחקה גם העובדה המתעדת אותה, כך שנותרה על הפרק "רק" העבירה של תקיפה הגורמת חבלה ממש פרטי החבלה פורטו לעיל.

בבית משפט קמא הודה המשיב שעל כן הורשע בעבירה של תקיפה הגורמת חבלה של ממש. טרם טיעונו לעונש הודיע סנגורו של המשיב לבית המשפט כי: "**ברצונו להדגיש עובדות מסוימות שהיו באותו אירוע...**". המחלוקת העובדתית שבפנינו נסובה בדיעבד רובה ככולה סביב אותן עובדות שטען המשיב במסגרת טיעונו לעונש.

2. התביעה העידה מטעמה את המתלונן, כעד לענין העונש. המתלונן העיד כי הוא ישב באוטו, רצה

להחנות את רכבו, המשיב התנפל עליו, נתן לו שני "זבנגים" בראש ובפנים, "הוא שם ילד למעלה ונתן שני זבנגים עם כל הכח ואני לא הבנתי מה קורה". המתלונן לא נחקר בנושא זה, שעל כן זוהי המסכת העובדתית שהוכחה בפני בית משפט בנוסף להודאתו של המשיב בעובדות כפי שצוין לעיל.

המשיב מטעמו טען כי אשתו עמדה שם כדי לשמור על מקום החניה ולפתע הגיע המתלונן, נכנס לתוך מקום החניה ואשתו של המשיב "מעין נדחפת" (ר' עמ' 5 שורות 5-6 לפרוטוקול). על רקע זה פעל כפי שפעל, הוא "נלחץ" מהסכנה שהיתה צפויה לאשתו ועל כן כאמור תקף את המתלונן.

בית משפט קמא (כב' השופט ש' מלמד) קבע כי מתחם הענישה בתיק זה נע בין מאסר על תנאי לעונש של מאסר של 6 חודשים. באשר למיקומו של המשיב בתוך המתחם קבע בית המשפט, כי הוא מצוי ברף הנמוך שעל כן הטיל עליו מאסר על תנאי של 6 חודשים למשך 3 שנים, קנס בסך 500 ₪ וכן פיצוי למתלונן בסך 4,000 ₪.

על הענישה מערערת המדינה בפניו.

3. לטענת המדינה, שגה בית משפט קמא במתחם שקבע ושגה כמובן בתוצאה הסופית שאליה הגיע. המדינה מפנה לכך שמדובר באלימות על רקע שימוש בדרך, לרוע המזל - תופעה נפוצה ושגרתית. על המערכת המשפטית, כך לטענת המדינה, לתרום לנורמת התנהגות שתוקיע מעשים מסוג זה.

במקרה הנוכחי כל שקרה הוא שהמשיב הבין שמקום החניה שיעד לעצמו נתפס על-ידי אחר ועל רקע זה פעל כפי שפעל. המתלונן הוא כבן 65 (המשיב הוא כבן 45). המתלונן ספג נזק קשה. העובדות בהן הודה המשיב מאשרות כי נגרם לו נזק לפניו, כאבי ראש ותזוזה של שיניים. המתלונן עצמו העיד בבית המשפט ודיבר על פחדיו בעקבות האירוע נושא כתב האישום.

בהינתן האמור לעיל, הן אופייה של התופעה שמדובר בה והן הנסיבות הקונקרטיות, היה על בית המשפט לקבוע מתחם העולה בהרבה על המתחם שנקבע על-ידו. המתחם שהציעה המדינה היה 8-24 חודשים. בתוך המתחם היה מקום להטיל על המשיב מאסר בפועל.

ג. הסנגור טוען כי בית משפט קמא שקלל נכונה את העובדות שהיו בפניו שעל כן אין מקום להתערב במסקנתו.

באשר לעובדות: מכח אותה רשות שנטל לעצמו המשיב "להדגיש עובדות מסוימות שהיו באותו ארוע", כפי שצוטט לעיל, הוא אכן הפנה את בית המשפט לעובדות הקונקרטיות. העובדות הן אלה שפורטו, אשתו של המשיב עמדה במקום והמשיב התרשם שהמתלונן כמעט ופגע בה על רקע רצונו להחנות את הרכב במקום החניה שהתפנה. משום כך נהג כפי שנהג. ההתנהגות של המשיב היא ביטוי למצוקתו ולפחד שחש כאשר ראה כי אשתו כמעט ונפגעה. כתמיכה לטענה זו מציב ב"כ המשיב את אורח התנהלותו של המשיב לאורך כל שנותיו. המשיב הוא יליד 1969, זהו האירוע הפלילי היחיד בחייו, ללמדך שמדובר באדם שומר חוק שהאירוע הנוכחי

איננו מאפיין אותו. הדעת נותנת כי אלמלא אותו פחד שחש לא היה תוקף את המתלונן. המשיב מכיר באחריותו ומביע חרטה על המעשים שעשה. בית משפט קמא ראה לייחס לכך משקל ואין מקום להתערב בשיקול דעתו.

5. שמענו את טיעוני הצדדים ונראה לנו כי אין מנוס מקבלת ערעור המדינה. לא בכדי פתחנו את פסק הדין הנוכחי במילים: "**ושוב בפנינו אירוע על רקע שימוש בדרך**". לצערנו, כמותב ערעורים שהמשפט הפלילי הוא לחם חוקו, אין כמעט יום שבו אין בפנינו ערעור שעניינו אלימות על רקע זה.

זודקת המדינה כאשר היא אומרת שעל בתי המשפט לתרום את תרומתם לעיצוב נורמה שמאפשרת לחיות ולתפקד וזאת לכל המשתמשים בדרך, הן הולכי רגל והן נהגים.

במקרה הנוכחי המתלונן ביקש להחנות במקום חניה שאותו כאמור ייעד המשיב לעצמו. אירוע טריוויאלי שכמותו מתרחשים בכל רגע נתון עשרות אם לא מאות. גם אם אנו מקבלים כי אשתו של המשיב עמדה במקום, אין בכך כדי לשנות את אופיו של האירוע. את התקיפה ביצע המשיב לאחר שלא נשקפה כל סכנה לאישה. התקיפה איננה אלא ביטוי ופורקן לכעסו בין אם משום שחשב שאשתו היתה מצויה בסכנה, ובין אם על עצם העובדה שמקום החניה שייעד לעצמו נתפס על-ידי אחר. כך או כך לא היתה כל הצדקה לתקוף את המתלונן בעוד זה האחרון יושב ברכבו.

נזכיר לענין זה כי המתלונן הוא אדם בן 65, המערער צעיר ממנו בכ- 20 שנה, מה שלא מנע ממנו לתקוף בצורה חמורה ומשמעותית. אנו רואים לציין ולהדגיש לענין זה את תיאורו של המתלונן שהעיד כעד לענין העונש בבית משפט קמא, המתלונן תיאר כי: "**המשיב שם ילד למעלה ונתן לי שני זבנגים עם כל הכח**". התיאור מדבר בעד עצמו ואיננו רואים להוסיף עליו מאום.

אם חלק המשיב על תיאור זה היה עליו לחקור את המתלונן בשעה שזה האחרון ניצב על דוכן העדים. לא נשאלה אף שאלה באשר לתיאור התקיפה, כל שנשאל המתלונן היה האם הוא יודע שגם אשתו של המשיב ושתי הילדות שלו היו איתו, הא ותו לא.

לפיכך התיאור העובדתי שתיאר המתלונן הוא זה שמתווה את נסיבות העבירה במקרה הנוכחי.

צירוף הדברים, קרי: עצם התופעה של אלימות על רקע שימוש בדרך כשאליה מצטרפות הנסיבות הקונקרטיות, מביאים אותנו למסקנה כי שגה בית משפט קמא במתחם הענישה שקבע וכפועל יוצא מכך בתוצאה הסופית. אנו סבורים כי מתחם הענישה בתיק זה נע בין מספר חודשי מאסר שיתכן וירוצו בדרך של עבודות שירות, לבין 12 חודשי מאסר.

6. באשר למיקומו של המשיב בתוך המתחם, לענין זה אנו מייחסים משמעות רבה לכך שמדובר במי שאין לו עבר פלילי ומקובלת עלינו טענת הסנגור ולפיה, מדובר באדם נורמטיבי שהגיב בצורה חסרת פרופורציה כיוון שכך נראה לנו כי ניתן למקם את המשיב ברף התחתון של מתחם הענישה שנקבע על-ידינו וכך אכן נעשה.

אנו מטילים על המשיב שני חודשי מאסר שירוצו בדרך של עבודות שירות, בכפוף לחו"ד הממונה.

אנו מניחים שתקופת מאסר זו לא תפגע גם במקום עבודתו, גם כאשר אנו רואים לנגד עינינו את המכתב שהומצא לנו בנושא זה.

יתר רכיבי הענישה, כפי שהטיל בית משפט קמא, יישארו בעינם.

לצורך קבלת חו"ד הממונה אנו קובעים את הדיון בפנינו לתאריך 29.4.15 שעה 08:30.

מס' טלפון המשיב - *****.

מס' פסק של הסנגור - 03-6126261.

ניתן והודע היום כ"ז אדר תשע"ה, 18/03/2015 במעמד הנוכחים.

אסתר נחליאלי-חיאט,
שופטת

ג'ורג' קרא, ס"נ

דבורה ברלינר, נשיאה
אב"ד